

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2

ZPRAVODAJ X. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO
A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2001

U příležitosti zahájení desáté Divadelní Třebíče kráčely Karlovým náměstím dějiny

Muzika z amplionů už asi čtvrt hodiny vyhrávala jak před Prvomájovým průvodem, tribuna slavnostně vyzdobená kašpárky zela prázdnotou a nákladák s vysokozdvížnou plošinou stál jen tiše opodál. Kdo se domníval, že po loňském dekorování osobností divadelního i městského života indiánskými motivy (čelenky, brka, látky, korálky, zmalované tváře) nelze vymyslet ještě větší ptákovinu, musel před neutuchající invencí prezidenta přehlídky a choreografa uvítací ceremonie v jedné osobě, Jardy Dejla, opět sklonit hlavu. Většina dotázaných v bleskovém průzkumu veřejného mínění redaktorům našeho listu svorně potvrdila, že něco takového v životě neviděla. V rohu náměstí se totiž objevil průvod školní mládeže, který byl poskládán z lepoprela chaotických obrazů z mytologie, pohádek i dějin lidstva (jak křehké jsou hranice mezi těmito kategoriemi!). A tak jsme například viděli vlajku města Třebíče nesenou tanečnicemi, za nimi následovali kromě jiných Adam a Eva s nakousaným jablkem, esenbák, karkulky, čarodějnice, ko-

minici, princezny a vodníci, antická božstva, Egypťani i s mumii, křižáci, husiti, indiáni, námořníci (že by tam byl i Kolumbus?), invalida, divoši (možná lidožraví), pohřeb Lenina i s Krupskou kráčející za rakví, hladové dělnictvo, hippies, skupina KISS, sametová revoluce

i Nagano, vše opět symbolicky uzavřené vlajkou, tentokrát českou státní. (Omlouvám se každému, na koho se v tomto výčtu nedostalo.)

Když se průvod zastavil před tribunou (nebo že by to bylo pódium?), nastoupily na pódium (nebo že by to byla tribuna?) významné osoby z dějin i současnosti divadelní i nedivadelní Třebíče. V čele s prezidentem přehlídky, za ním pak následovali zástupci (zástupkyně) ministerstva kultury, starosta, přednosta okresního úřadu, zástupci IPOS a Artamy v jedné osobě, SČDO, ředitel kulturního střediska, předseda poroty s chotí. (Omlouvám se každému, na koho se v tomto výčtu nedostalo.)

V okamžiku, kdy se během slavnostních zdravic dostal pan starosta města k oné magické formulaci "tímto prohlašuji Divadelní Třebíč za zahájenou", byl přerušen zázračnou událostí, neboť přímo z nebe se snesla divadelní múza, a poté co oblíbala celebrity soustředěné na tribuně, prohlásila sama tento ročník Divadelní Třebíče za definitivně zahájený.

P.S.: Kdyby Jarda Dejl dokázal oblbout lidi tak, aby si nevšimli že nechal spouštět múzu na vysokozdvížné plošině, říkali bychom mu Davide Copperfelde.

-FN-

Rádobydivadlo Klapý Thorton Wilder NAŠE MĚSTEČKO

Divadelní Třebíč 2001 byla zahájena představením Rádobydivadla Klapý, které nastudovalo Wilderovo Naše městečko v režii Kateřiny Fixové. Wilderova hra je v dějinách divadla první hrou, která definitivně rozvrátila dramatické principy. Je to demonstrace, epické předvádění obrazů ze života.

Nehraje se na jevišti, ale v poloaréně, blízko divákovi. Černý horizont, zprvu čemě odění herci. Kostýmy přehozené přes paraván. Nejnutnější scénické prvky, variabilní a snadno přestavitelné. Všichni herci se nevtíravě zapojují v průběhu představení přestavbou, podáváním předmětů. Kostýmy z paravánu postupně mizí, tak jak je postavy oblékají. Všechno dění na scéně organizuje asistent. Se zájmem sledujeme, jak hrají, jak tematizují využívání scénických prvků a rekvizit i temporytmus inscenace, jak vstřícní jsou ve zveřejňování nitra postav. Vynikající zvuková složka jen zvýrazňuje atmosféru idylických obrázků ze života. Vnímáme laskavost pohledu, vnímáme, že jde o přítakání životu. Ale přesto máme chvílemi pocit únavy. A také si klademe otázku o smyslu sdělení. Jistě bylo úmyslem souboru předat nám více než ony výše zmíněné obrázky. Jenže my už jenom kalkulujeme, co asi to mělo být. Že i obyčejný život, který nepřináší vnější vzruchy, má svou hodnotu? Že i v tom zdánlivě idylickém obraze se lidé nevnímají?

Je snad "zakopán pes" v postavě asistenta? Lád'a Valeš je spíše laskavým vypravěčem, než organizátorem veškerého dění na scéně, k jehož vyprávění musí mít přece nějaký důvod. A ten my se nedozvíme. Možná nejsou klíčové dialogy dostatečně výrazné. Možná ono důležité krédo, že "musíme žít abychom mohli život milovat a musíme milovat život, abychom mohli žít" příliš zaniká ve všem ostatním. Také tematizované tempo, zde velmi klidné a volné, je něco jiného než tempo divadelní: tady ona ničím narušená pozvolnost a klidnost spíše uspává.

Rádobydivadlo Klapý se pustilo do nelehkého úkolu a odvedlo nepochybně spoustu dobré práce. Přesto však postrádáme větší divadelnost a zřetelný klíč k výkladu inscenace.

Občanské sdružení divadelních ochotníků z Ústí nad Orlicí

Paul Claudel

ZVĚSTOVÁNÍ O PANNĚ MARII

Občanské sdružení divadelních ochotníků z Ústí nad Orlicí přivezlo do Třebíče Zvěstování panně Marii francouzského autora Paula Claudela v režii Martina Malínka, středověkou legendu z kraje Champagne o oběti a odpuštění (jak zní podtitul hry). Volba této předlohy je jistě činem odvážným, neboť jde o text mimo tradici českého divadla vůbec - nejen amatérského, ale i profesionálního.

V základních obrysech je inscenace vybudovaná, setkali jsme se s pěknými momenty (oživení panny Marie, závěrečný odchod do světla...), ale s řadou věcí jsme se večera minuli. Měl by se odehrávat reálný, prostý příběh o mezilidských vztazích, aby pak onen zázrak, ono milosrdenství bylo nadstavbou s hlubším posláním. Když neporozumíme mezilidským vztahům, panna Maria to nemůže spravit. Jenže soubor nám od počátku hraje velký mýtus. Vše se odehrává víceméně ve slovech, ale básnivý jazyk Claudelův nebyl ve věřejším představení zcela zvládnut. Mimoslovní situace pak vesměs budovány nejsou. Je citit naléhavou potřebu herců sdělit posláni hry divákovi, ale snad právě onou úpornou snahou se toto sdělování přesunulo z vnitřku k vnějším prostředkům. Tomu se vymykala pouze Violena Lenky Kaplanové.

Je jistě pochopitelné, že se soubor pokusil hru proškrtat. Ve věřejším představení nám však - možná z důvodů uvedených výše - některé souvislosti či návaznosti unikaly (například význam scény s lidmi u studny). Také úvodní scéna Petra s Violenou nebyla svým provedením zřetelným odrazem k odvíjení příběhu.

Pokud se týká scénografie, bylo patrné určité nahuštění scény - daň širšímu domácímu jevišti. To lze pochopit a omluvit, ale těžko se lze smířit s nevhodným (až směšným) kostýmem malomocné Violeny (adekvátní by byl šedý oblek s kápi).

Přes výše uvedené problémy je třeba ocenit úsilí, s nímž se soubor do nelehkého úkolu pustil. V každém případě nám poskytl zajímavý podnět k diskusi a přemýšlení o ne zcela běžném textu a možnostech jeho realizace.

NÁŠ ROZHOVOR S...

Martinem Malínkem,

režisérem OSDO Ústí nad Orlicí

Pane Malínku, jak jsme se dočetli ve vašem "slovu o souboru" v programové brožůře, je v Ústí nad Orlicí několik ochotnických souborů. Můžete nám aspoň stručně přiblížit jejich činnost?

Od roku 1986 funguje soubor Vicena jako tradiční soubor Ústí nad Orlicí (uvidíte jeho inscenaci dnes večer). V roce 1999 jsem inicioval vznik občanského sdružení, které si kladlo za cíl formou, která odpovídá současnosti, zabezpečit činnost divadelních souborů v Ústí - a tak vzniklo Občanské sdružení divadelních ochotníků. Vzhledem k určitému nepochopení přínosu tohoto občanského sdružení se muselo sdružení profilovat jako soubor, který nejen zabezpečuje a organizuje, ale i hraje.

Toto je první inscenace Občanského sdružení divadelních ochotníků - a podílejí se na ní i někteří členové Divadelního souboru Vicena a souboru Rytíři krále Jana. Kromě toho se na inscenaci podílí i pěvecký sbor Čtyřlístek, který jsem získal pro spolupráci podobně jako Střední odbornou školu Ústí nad Orlicí, která zrealizovala kostýmy. Všechny soubory se spojily ke společné práci.

Tvorba Paula Claudela není u nás bohužel příliš známá. Jak jste pro sebe tohoto autora objevili? A proč jste si vybrali právě Zvěstování Panně Marii?

Já jsem předtím režíroval v DS Vicena Moliérova Lakomce v podobě kočovné společnosti 17. století a tím jsem o francouzské tvorbě hodně přečetl. Konkrétně jméno Paula Claudela padlo až při rozhovoru s ředitelkou okresní knihovny, a pak už se nezastavil kolotoč získávání reálií o tomto autorovi a jeho tvorbě, v kterém se zapojili potomci Paula Claudela (François Claudel), francouzská Akademie věd (Danielle Montmartre) a Alain Berreta, francouzský přítel, který mi pomáhal orientovat se v celé složitosti Claudelova díla.

Paul Claudel napsal Zvěstování Panně Marii jako zpracování středověké legendy formou mystéria. Mystérium stálo u zrodu evropského divadla, a proto mě lákala možnost se této formě přiblížit a hru inscenovat v exteriérech, v místě a době konání křesťanských poutí. Poprvé půjdeme s touto hrou navenek 14. dubna o Božím těle a věřím, že se najde příležitost i na jiných místech.

Prozradte nám, prosím, vaše další plány.

Plánů je mnoho. Her, připravených k realizaci je také mnoho. Bude záležet na tom, jak úspěšně s touto inscenací. Když je úspěch, je vše

lehčí a jasnější - podle konkrétní situace pak hru vybereme.

Jinak naše sdružení připravuje pro příští rok krajskou přehlídku, divadelní ples - a ještě v letošním roce se uskuteční nesoutěžní festival české a slovenské dramatické tvorby.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho úspěchů - a nejen na Divadelní Třebiči!

s.š.

DNES UVIDÍTE

Divadelní soubor J. K. Tyl při JČE a.s. České Budějovice
Nikolaj Vasiljevič Gogol
HRÁČI

Českokubudějovické amatérské divadlo dosud na Divadelní Třebiči reprezentoval jediný soubor - Divadelní společnost D 111. Pamětníci vzpomenu na jejich inscenace Ještě skleničku? z roku 1992, Revizora z roku 1994 či na bouřlivě přijatou loňskou inscenaci Našich furiantů.

Dnes se můžeme těšit na představení Gogolových Hráčů. Z díla tohoto klasika jsme na trebičské přehlídce viděli zatím dvě komedie - Ženitbu a Revizora (zvláště Revizor byl frekventovaným titulem).

Nikolaj Vasiljevič Gogol (1809-1852), ruský prosaik a dramatik pocházel z ukrajinské šlechtické rodiny. Jeho otec, V. P. Hohol' se zajímal o divadlo a psal básně a skeče v ukrajinštině. Gogolovy první literární pokusy, které vznikly na gymnáziu, se většinou nezachovaly. Pod pseudonymem V. Alov napsal romantickou poemu Hans Küchelgarten (1829), kterou kritika přijala negativně. První knihu próz Večery na Dikaňce, která svědčila o nesporném talentu, už přijala kritika s nadšením. Od roku 1835 se Gogol začal věnovat výhradně literatuře. Z jeho dramatické tvorby jsou nejznámější komedie Revizor a Ženitba, z prozaické tvorby pak sborník Mirgorod, cyklus Petrohradské povídky a román Mrtvé duše. Komedie Hráči vznikla v polovině třicátých let a otištěna byla v knize Dramatické zlomky a jednotlivé aktovky v roce 1842.

Hráči jsou klasickou komedií z ruského prostředí o tom, kam až může přivést člověka nezdrotná touha po penězích. Anekdotická minisťudie velkého podrazu, při kterém lumpa napálí partička ještě protřeplejších raubířů, je založena především na slovních a pohybových vtipcích.

Hráče má na repertoáru pražské Divadlo bez zábradlí, kde ji nastudoval ruský režisér Sergej Fedotov s herci Oldřichem Kaisrem, Karlem Heřmánkem, Zdeňkem Žákem a dalšími. V září r. 2000 mělo premiéru nastudování této hry v Městském divadle ve Zlíně.

Divadelní soubor ZMATKAŘI Dobronín
Petr Žák
Ó, ELIDO aneb JAK TO BYLO DOOPRAVDY S HERKULEM
politická travestie podle Dürrenmatta

Také DS ZMATKAŘI z Dobronína se představí na národní přehlídce Divadelní Třebiči poprvé. Režisér Petr Žák si upravil a dopsal původní text hry Friedricha Dürrenmatta Herkules a Augiášův chlív.

Friedrich Dürrenmatt (1921-1990), dramatik, prozaik a esejista, kontroverzní švýcarský spisovatel, upoutal světovou pozornost především svými dramaty. Byl mimořádnou osobností s nesmírným tvůrčím rozmachem, počínaje psaním detektivních románů, rozhlasových her a přednášek a konče malbou a grafikou. Těžiště jeho práce spočívá v dramatické tvorbě, kde mistrně využíval prvky grotesky, parodie a absurdity.

F. Dürrenmatta od samého počátku jeho tvorby přitahovala otázka postavení člověka v dějinách, zejména možnost změnit chod dějin záměrným činem. Vytvořil si pro tento účel osobitou modelovou metodu, jejímž cílem bylo pomocí fiktivního příběhu (modelu možných lidských vztahů) nepřímou zpodobit skutečné rozpory, situace a problémy, jevy, které zůstávají ve skutečnosti otevřené, jsou modelem dovedeny do krajních (u Dürrenmatta to znamená nejhorších možných) důsledků.

Hra Herkules a Augiášův chlív vznikla v roce 1954. Herkules, hrdina řecké mytologie, syn Diův, měl vyřešit dvanáct úkolů, jeho šestým úkolem bylo uvést znečištěnou stáj Augiáše z Élidy do pořádku. Herkules je povolán v Dürrenmattově hře do Élidy, aby za jistou finanční úhradu vyčistil zem - celá země je zahnojena, hrozí nebezpečí, že utone ve vlastní močůvce. Herkulovi se nemůže podařit odhnojení Élidy pro zahnojenost Élidaňů - překážkou je byrokracie se svými paragrafy, námitkami a pochybnostmi. A tak vše zůstává při starém...

Divadelní soubor VICENA Ústí nad Orlicí
Francis Veber
TROUBA NA VEČEŘI

Druhý reprezentant amatérského divadelnictví Ústí nad Orlicí - DS VICENA - si vybral svižně napsanou francouzskou komedii TROUBA NA VEČEŘI (originální název zní Le diner des cons, překládá se také jako Blbec k večeři). Konverzační burleska vypráví o skupině přátel, kteří se předhánějí v tom, komu z nich se podaří pozvat na večeři většího "blbce". Hostitel Pierre objeví úředníka Francoise, jehož koníčkem je vytváření maket různých staveb ze zápalek. Naivnímu a dobromyslnému Francoisovi se během jednoho večera podaří zaskočit a zcela rozvrátit život svého hostitele.

Autor komedie - Francis Veber je nejen uznávaným francouzským dramatikem, ale i známým scénáristou a filmovým režisérem. Pochází ze spisovatelské rodiny. Čtyři roky studoval medicínu a dva roky práva. Během vojenské služby působil v Alžírsku jako novinář, pak pracoval tři roky jako reportér v Rádio Luxembur, kde se uvedl vlastní rozhlasovou hrou Dva plus jeden. Je autorem několika divadelních her a řady časopisecky publikovaných povídek. Od začátku sedmdesátých let pracuje jako scenárista a později i jako režisér. Úspěch jeho komedií ho přivedl do Hollywoodu, kde také realizoval americké verze některých svých snímků. Z filmů ke kterým napsal scénář jsme mohli vidět mimo jiné komedie Velký blondýn s černou botou, Návrat velkého blondýna, Dotěrný chlap, Klec na bláznů, Ptačí klec, Můj táta hrdina a samozřejmě také Blbec k večeři.

Rozhovor mezi dveřmi

Po prvním představení letošního jubilejního Divadelní Třebiče naše redakce doslova odchytila těsně před seminářem (a těsně po obědě) vedoucího souboru Rádobydivadlo Klapý pana Ladislava Valeše na slovíčko...

Ve vaší inscenaci se hovoří jakoby o oslavě všednodenního okamžiku. Jaké jsou Vaše všednodenní okamžiky, jak vy, jako řekneme určující člen souboru, prožíváte své všední dny?

Já myslím, že se to nějak zvláště od těch postav, které v naší hře byly, že se to nějakým způsobem neliší. Je pravda, že si to člověk neuvědomuje. Uvědomí si to, až už je pozdě. Já si myslím, že to je naprosto běžný. Prostě ráno člověk vstane, je rád že vstal, a pak už se to valí, jedna starost za druhou a pokud člověk něco dělá, tak mu ten čas rychle uteče. Tohleto je aspoň o činnějších lidech, o lidech, kteří si myslím aspoň něco dokázali. Je to život obvyčejnej, no.

A dala by se ve Vašem životě, nebo v životě někoho ze souboru najít konkrétní událost, která vedla k výběru hry s tak osobitou výpovědí? Nebo kde hledat dramaturgickou inspiraci pro výběr právě titulu, který nenavazuje na typy Vašich předchozích expresivnějších kusů?

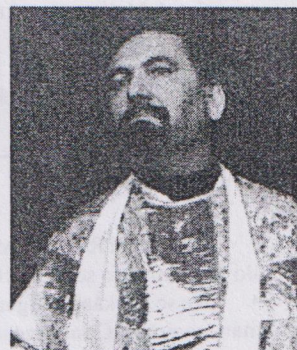
Tady byl hlavní předěl v tom, že my jsme se rozhodli někoho do souboru angažovat, kdo by s námi chtěl udělat režii. Oslovili jsme Káťu Fixovou, dramaturgyni mosteckého divadla, a ona přišla s touhleto hrou. Já, abych byl upřímný, tak se musím přiznat, že nám to svým způsobem do naší poetiky nějak nekonvenovalo. Dokonce když jsem si to přečetl, tak se mi to dvakrát, třikrát nelíbilo. Ale když se začalo zkoušet, když jsem do toho víc vnikal, tak - člověk si to nějakým způsobem neuvědomí - to co se mu zdálo tak běžný a obvyčejný, a o čem říká, že to není žádným způsobem ozvláštěný, tak se to najednou nějak otočilo. Najednou to obvyčejný se stává ozvláštěný. Nás to prostě zaujalo a ta práce s Katkou byla velice pěkná.

Tu se právě nabízí otázka na Vás jako dlouholetého režiséra, jehož účast tady na Divadelní Třebiči byla často doprovázena cenou za režii pevného rukopisu - jak jste se cítil jsa režirován?

Já jsem se cítil dobře, Katka byla na mě hodná... (smích) Ona mi to v podstatě vnutila, protože říkala: "ono tam trošku z toho tvého režirování bude, ten soubor budeš mít přece jenom tak nějak pod rukou, vlastně to tam budeš dirigovat". Tady byl akorát největší problém, aby se to Valeš naučil. Nějak jsme to tam prostě odehráli, no. Problém to nebyl.

Právě začíná rozborový seminář, takže držíme palce.

Jo, díky moc.

Národní přehlídka po novu

Počátkem letošního roku se sešlo hned několik důvodů pro to, aby došlo k přehodnocení struktury klíčových národních přehlídek amatérského divadla. Výsledek těchto změn právě zažíváme. Národní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla, letoškem počínaje, se koná na dvou místech. V Poděbradech a v Třebíči. Důvody, které vedly k této organizační změně popisuje PhDr. Milan Strotzer v programové brožuře FEMADu - první části Národní přehlídky činoherního a hudebního divadla, konané v Poděbradech ve dnech 10.-13. května 2001.

Z článku vybíráme: "Národní přehlídka v Třebíči s maximálním (již rozšířeným) počtem hracích míst umožňovala účast 12 divadelním souborům (inscenacím). Byly ustaveny kraje, jichž však je 14. Dá se předpokládat, že spolu s jejich samosprávnou funkcí stoupne počet krajských (dosud tzv. krajských, oblastních, regionálních) přehlídek na míru korespondující s počtem krajů. Tím, že se národní přehlídka rozšířila o 9 hracích míst v Poděbradech, zmnoží se i možnost účasti souborů a jejich inscenací na 21."

A proč byly vybrány právě Poděbrady? Zde je nutné trochu zabrousit do historie. Město Poděbrady organizovalo od roku 1972 až do roku 1986 jeden z nejprogresivnějších divadelních festivalů své doby u nás. Na FEMADu - "salónu odmítnutých" byly snad všechny inscenace, které z různých důvodů nesměly na oficiální krajské přehlídky či Hronov. Jediným kritériem výběru bylo, že musí jít o inscenaci "mladou duchem". Pak se však onoho roku 1986 divadlo Na Kovárně, kde se přehlídka odehrávala, zavřelo a "přechodný" azyl FEMADu poskytla nedaleká Libice n. Cidlinou. Od roku 1990, kdy se "salón odmítnutých" díky převratným politickým a společenským změnám stal anachronismem, byla renovována i "firma" FEMAD, a festival se věnoval prakticky až do loňska tomu, co bylo v oblasti amatérského divadla nejvíce zapotřebí - kultivaci divadla pro děti a mladé publikum. Po jedenácti letech se i toto zaměření na určitý druh divadla vyčerpalo, objevila se otázka efektivitu působení FEMADu na ty, pro něž byl konstituován, a navíc se stejná možnost nabídla na rakovnické Popelce. Současně město Poděbrady dokončilo rekonstrukci divadla a znovu je otevřelo. A také projevilo zájem o navrácení divadelního festivalu. Navíc "přechodní" organizátoři FEMADu, Divadelní spolek Vojan v Libici n. Cidlinou, zvážili svoje další možnosti organizování festivalu, především z hlediska velké finanční zátěže, a souhlasili s jeho navrácením do Poděbrad. Bylo tedy přirozené spojit potřebu rozšíření národní přehlídky s nabídkou města Poděbrad.

Všechny jmenované aspekty už předem zvážila na svých jednáních odborná rada IPOS-ARTAMA pro amatérské divadlo a došla k návrhu, který byl projednán se všemi zainteresovanými stranami, včetně Ministerstva kultury ČR, a také přijat. Oním návrhem bylo ukončit éru FEMADu - festivalu a dílny divadla pro děti a mladé publikum, posílit o výše zmíněné funkce Popelku v Rakovníku, a uskutečnit FEMAD v Poděbradech počínaje rokem 2001 jako jednu ze dvou částí Národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla s názvem FEMAD Poděbrady/Divadelní Třebíč. KŠ

VĚŘTE ...

- Osvětlovači Rádobydivadla Klapý málem upadlo páté - pardon, šesté kolo u vozu (4+2). Umění šlo stranou, bylo se třeba chopiti heveru.
- Jako se velikan Wolfgang zapsal do pražské historie větou "mí Pražané mi rozumějí", tak se jiný titán, samotný Císař, zapsal do historie Třebíče svým výrokem, jež pronesl po letošní uvítací ceremonii DT: "Jdu do svého ghettu!" (Zřejmě ve snaze zamezit intelektuálnímu dosebezhroutení myslitele však úřady průchod do oblíbené čtvrti Záměstí uzavřely.)
- Zachraňte umění! Divadelníky tolik sužující podhodnocení kultury v životě dnešní společnosti se projevilo i ve chvíli, kdy múze Thálii došly konfety ještě dříve, než se stačila osobně snést na představitele na tribuně.
- O polednách prvního dne přehlídky proletěla hlavním štábem naše Jaruš s výkřikem: "Jardo, musíš nám nakreslit další plakát: NEZAMYKAT! My sme zvyklí ten záchod zamykat a teď kvůli porotě nesmíme..."

Z policejního deníčku, Třebíč 16.5.

Zděšeně postávající hlouček hladových seminaristů v čele s předsedou odborné poroty Prof. Císařem před zamčenými dveřmi restaurace nevěstil nic dobrého. Marně se dožadovali vstupu, marně prosili personál o slitování. Nikde nikdo. Ani ředitel přehlídky J. Dejl nebyl k nalezení. Tuto politování hodnou skutečnost zavinil, jak se později ukázalo jakési J. Strejcovský, místní to štamgast a pobuda, který nehorázně okupoval celý lokál a neustálým voláním "nepřátel se nelekejte a na množství nehleďte" psychicky i fyzicky týral personál restaurace. Situaci musela zachraňovat až přivolaná policejní hlídka a majitel restaurace.

... NEVĚŘTE

- Rvačka mezi účastníky festivalu v restauraci U Mottlů, při které musela málem asistovat městská policie, byla vyšetřovatelem mylně označena za typický projev nesnášenlivosti a rivality mezi velkými umělci. Ve skutečnosti se však divadelníci-strávníci mohli po jídle utlouct.
- Sešli se ještě jednou - odstraňování následků důkladného slavnostního "oblíbávání" múzou Thálií si u některých zúčastněných vyžádalo návštěvu lékaře a tak se stalo, že si mnozí představitelé státní správy, samosprávy a kultury mohli ještě dlouho do noci své dojmy ze zahájení festivalu vyměňovat v příjemném prostředí venerologické ambulance.
- Stávkovou pohotovost odvolali hlodavci trebičského okresu a s uspokojením přijali osobní ujištění prezidenta festivalu, že se na letošní národní přehlídce činoherního a hudebního divadla rozhodně neobjeví žádné kontroverzní nastudování muzikálu Cats (Kočky - pozn. red.).

DNES

Čtvrtek 17. května 2001

10,00 hod. Velký sál Národního domu
DS J. K. Tyl při JČE a.s. České Budějovice
Nikolaj Vasiljevič Gogol
HRAČI

12,30 hod. Kulturní dům PASÁŽ
DS Zmatkaři Dobronín
Friedrich Dürrenmatt
Ó ELIDO...
aneb JAK TO BYLO
DOOPRAVDY S HERKULEM

15,00 hod. Malovaný dům
Privítání souborů

15,45 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19,30 hod. Velký sál Národního domu
DS Vicena Ústí nad Orlicí
Francis Veber
TROUBA NA VEČEŘI

22,30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

ZÍTRA

Pátek 18. května 2001

10,00 hod. Velký sál Národního domu
Divadelní klub Jirásek Česká Lípa
Václav Klapka
ODYSSEOVA CESTA

14,00 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

15,30 hod. Velký sál Národního domu
DS De Facto Mimo Jihlava
Martin Kolář
VODA NA KAFE

17,00 hod. Malovaný dům
Privítání souborů

17,30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

19,30 hod. Velký sál Národního domu
DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou
Jevan Thomas Brandon
CHARLEYOVA TETA

22,30 hod. Malý sál Národního domu
Rozborový seminář

23,30 hod. Restaurace U Mottlů
Divadlo v 7 a půl
J. Bezděk
PRASE

Zpravodaj X. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 2001 • Vydává Městské kulturní středisko v Třebíči • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků